פרשת בהר - בחוקותי

שבת בראשית

:רמאנש הטימשה תנשב ץראה תתיבש תווצמ - תדחוימ השע תווצמב סיווצמ לארשי סע ,סינש עבשל **אחת** עיגמשכ עובש לכבש ומכ רמולכ .תישארב תבש ומכ ,קוספה לע י"שר שרפמו **"'הל תבש ץראה התבשו"** יום שבת, צריך לשבות מלעשות מלאכה - אסור לבשל, אסור לתפור, כך צריך להיות בשבת הארץ. כלומר, כל אדם מתפרנס ממלאכה אחרת. ליהודי אחד יש סופרמרקט, לאחר יש חנות בגדים, ולאיש ההוא יש מונית. אנשים בסך הכל רוצים להתפרנס בכבוד, הם לא ממש מחפשים להתעשר. לכן כשמגיע יום שישי כולם מתכוננים לשבת. לפעמים בסופרים בימי שישי, פשוט מוציאים אנשים החוצה וסוגרים את הדלתות. אם ישאלו את בעל הסופר - 'האנשים האלה באים להכניס לך כסף ואתה מוציא אותם החוצה?' 'לא רוצה כלום, אני רוצה ללכת הביתה ולעשות שבת בשקט!' אף אחד לא רוצה לשמוע על כסף, ברגע שהשבת נכנסת הוא סוגר את הפלאפון, את כל העסק והוא שמח במשך כל השבת ישתבח שמו. כלומר המסקנה היא שבשבת לא כואב לאנשים שהם לא עובדים, לא כואב להם שהם לא מרוויחים, למה? כי אנשים אוהבים את השבת. בשבת יש שמחה, מאכלים ערבים, מנוחה, שיעורי תורה. לכן כשמגיעה שנת השמיטה הקב"ה מבקש מכל יהודי - 'תעשה לי טובה, תרגיש כאילו שבת עכשיו. כמו שבשבת אתה לא עצוב למרות שאתה לא עובד, כך תרגיש שנה שלימה'. אדם שהוא חקלאי שמתפרנס מעבודת האדמה, צריך למצוא **הנשב לכאנ המ ורמאת יכו"**עבודה זמנית, רק כדי שיהיה לו מה לעשות, כי לפרנסה לא צריך לדאוג - **השביעת הן לא נזרע ולא נאסוף את תבואתנו: וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית ועשת את** תכרבמ הטימשה יכ ,ךסוי תרוף קב ,תחא הנשב תסנכנ סינש שולש לש הסנרפ .**התבואה לשלש השנים"** את האדם.